

Nd.

520. Frumvarp til laga

[214. mál]

um breyting á lögum nr. 36 16. febr. 1952, um opinbera aðstoð við byggingar íbúðarhúsa í kaupstöðum og kauptúnum.

Flm.: Þórarinn Þórarinsson.

1. gr.

Í 3. gr. laganna bætist nýr töluliður, sem verði 3. töluliður, svo hljóðandi:
Ríkissjóður leggur árlega í sjóðinn kr. 5000000.00 auk þess framlags, er áður greinir.

2. gr.

4. gr. laganna breytist þannig:

a. 3. málsg. orðist svo:

Lán þessi skulu tryggð með fyrsta veðrétti í húsum og lóðarréttindum, og mega þau nema allt að 90% af kostnaðarverði eignarinnar, en skulu aldrei nema minna en 65% af kostnaðarverði hennar. Lánin séu affallalaus. Þau endurgreiðast með jöfnum árlegum greiðslum á 50—75 árum.

b. Ákvæði greinarinnar um C.-flokk lána orðist svo:

C.-flokkur. Lánshæð allt að 85% af kostnaðarverði hússins; lánstími 50 ár.

3. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Greinargerð.

Meginbreytingar þær, sem felast í þessu frv., á löggjöfinni um verkamannabústaði eru þessar:

1. Ákveðið er nýtt framlag ríkisins til byggingarsjóðsins, er nemi árlega 5 milljónum króna.
2. Ákveðið er, að lán úr sjóðnum skuli aldrei nema lægri upphæð en 65% af kostnaðarverði viðkomandi eignar.
3. Lágmarkstími lána er lengdur úr 42 árum í 50 ár.

Það er tilgangur laganna um verkamannabústaði að hjálpa þeim, sem eru efnaminnstir og lægst launaðir, til að eignast eigin íbúðir. Því voru þau ákvæði sett, að lánin mættu vera allt að 90% af kostnaðarverði viðkomandi eignar og lánstíminn 42—75 ár. Þessum ákvæðum var nokkurn veginn fylgt í upphafi, en mjög hefur skort á, að það hafi verið gert hin síðari ár. Stafar það jöfnum höndum af fjárskorti byggingarsjóðsins og síhækkandi byggingarkostnaði.

Til sönnunar um þetta má nefna eftirfarandi:

Árið 1955 var byrjað á fjölbýlisbyggingum á vegum byggingarfélagsins hér í Reykjavík. Hafa nú verið reist þrjú slík fjölbýlishús, hvert með 32 íbúðum, eða 28 þriggja herbergja íbúðum og 4 tveggja herbergja íbúðum. Stærri íbúðirnar eru 82 fermetrar, en hinar minni 60 fermetrar.

Flutt var í fyrstu fjölbýlisbygginguna um áramótin 1956—57. Þriggja herbergja íbúð kostaði þá 265 þús. kr., og lánaði byggingarsjóðurinn þá 150 þús. kr. út á slíka íbúð. Útborgun kaupanda nam samkvæmt því 115 þús. kr.

Næsta sambýlishús var fullgert 1959. Þriggja herbergja íbúð kostaði þá 320 þús. kr. Sjóðurinn lánaði þá 150 þús. kr., svo að útborgun kaupanda varð 170 þús. kr.

Þriðja sambýlishúsið er senn að verða fullgert. Gert er ráð fyrir, að þriggja herbergja íbúð kosti nú 360 þús. kr., en lán sjóðsins verði 160 þús. kr. Útborgun kaupanda verður þá 200 þús. kr.

Nýlega hefur verið byrjað á fjórða fjölbýlishúsinu. Ráðgert er, að þar muni þriggja herbergja íbúð kosta um 400 þús. kr., en lán sjóðsins haldist óbreytt, eða 160 þús. kr. Útborgun kaupanda verður þá 240 þús. kr.

Hér er vissulega um miklu meiri útborganir að ræða en efnalitlir fjölskyldumenn geta innt af höndum, eins og nú er komið málum.

Fr. þ. þ. þ., sem hér er flutt, er því byggt á fyllstu nauðsyn. Æskilegt hefði verið, að öll löggjöfin um verkamannabústaði hefði verið tekin til rækilegrar endurskoðunar með það fyrir augum, að sú starfsemi, sem byggist á henni, yrði stórlega eflað og aukin. Hér er aðeins stefnt að því að leysa úr mest aðkallandi þörf. Þess er því að vænta, að þetta mál hljóti afgreiðslu Alþingis, þótt skammt sé eftir þingtímans.